3.miesto / III. kategória (15 – 18 rokov)
Viktória KOSTERCOVÁ (17 rokov)
Bilingválne gymnázium C.S. Lewisa, Haanova 28, Bratislava

Na druhý pohľad iná

Nedávno sa mi pod ruky náhodou dostala veľmi zaujímavá knižka s názvom Prečo skáčem *napísaná Naokim Higašidom, chlapcom trpiacim autizmom. V knihe popisuje pocity, myšlienky autistov a prečo niektoré veci robia tak ako robia. Práve to ma inšpirovalo k napísaniu tejto poviedky pri príležitosti Olympijského dňa. Ľudia s mentálnym postihnutím majú tiež chuť športovať, víťaziť, byť rešpektovaní a rozumieť si s ľuďmi, hoci to je pre obe strany veľmi ťažké. No keď sa obzrieme, vrátime sa späť a budeme ich na ich ceste sprevádzať, tak to všetko sa môže stať skutočnosťou...*

Vzrušenie. Stres. Radosť. Obavy. Tlak.

To sú pocity pretekára pred závodom. Priam ich bolo cítiť vo vzduchu miešajúce sa s nezameniteľnou chemickou vôňou chlóru, ktorú každý plavec rozpozná, hneď ako sa čo i len trochu priblíži k bazénu. Pozná tiež vôňu gumy z plaveckých čiapok, nepríjemný pocit, keď mu voda vojde do nosa, chlad mokrých plaviek, zošúverené prsty a jemný, sotva počuteľný žblnkot azúrovo modrej vody.

Prečo je voda v bazéne taká krásne modrá, keď kachličky, ktorými je oblepený, sú béžové?

Vzrušenie a stres. Radosť a obavy.

Okolo pobehovalo množstvo detí, malých i veľkých, dievčat aj chlapcov. Každé malo na hlave tesnú gumenú čiapku a okuliare a oblečené plavky. Mnohé mali cez plecia prehodený uterák, ktorý už bol aj tak vlhký a získal tak dvojnásobok svojej váhy. Všade po zemi sa povaľovali farebné šľapky najrôznejších druhov, niektoré dokonca bez páru.

Tlak. Ale nikdy to nemá byť skutočný strach.

A napriek tomu ona strach cítila. Na prvý pohľad dievčina podobná tým okolo nej, so studenými plavkami, lepiacimi sa na telo a neposednými prameňmi vlasov vytŕčajúcimi spod čiapky. To čo bolo na nej iné sa dalo vždy všimnúť až na druhý pohľad. Niekedy dokonca aj na tretí.

Od strachu sa doslova triasla. Kdesi v diaľke počula, ako jej mama vraví, nech sa zakryje, keď jej je zima a dala jej na chrbát snáď stokilový uterák. Pohľadom hypnotizovala vlniacu sa hladinu, myšlienky a spomienky sa jej topili a zase vynárali ešte viac ako obvykle.

Čo mi vlastne naháňa taký strach?

Podišla k okraju bazénu, čupla si a ponorila si prsty do tyrkysovej vody. Keď ju jemne hladila na koži, vždy sa jej telo aj zmätená myseľ upokojili.

Patrícia, ochvíľu štartuješ, poď sa pripraviť!

Počula, ale okamžite jej táto informácia odplávala z mozgu preč. Ďalej si máčala ruky, mali peknú modrú farbu, rovnakú ako chlórová voda v bazéne.

Patrícia! Mama ju doslova chytila a odtiahla od bazéna.

Vtedy na ňu strach zaútočil opäť, až sa jej podlomili kolená. Hneď si spomenula, čoho sa bála.

Že zase dopláve posledná, že zas nedokáže ovládať svoje telo, svoju myseľ. Že hoci voda je jej priateľom, teraz nebude a ponorí sa ku dnu. Bála sa tých pohľadov. Pohľadov upretých na ňu, spýtavých, nechápavých alebo zhnusených, zmätených. Že si všimnú, že je iná. Na druhý pohľad.

Všetky deti chystajúce sa na štart poskakovali, šúchali si studené ramená alebo sa potichu sústredili. Pred ôsmou dráhou pri stupienku stála aj Patrícia a hľadela do hlbín bazéna, ešte hlbšie ako by bežní ľudia mohli vidieť.

Na miesta!

Deti sa pomaly presunuli na stupienky. Len Patrícia stále hypnotizovala vodu na ôsmej dráhe. Alebo voda ju?

Na miesta! Rozhodca zopakoval pokyn a nejaké teplé ruky ju schytili a drsne vyložili na ôsmy stupienok. Patrícia zkríkla, akoby ju popálili. Možno to vlastne chceli spraviť jemne a možno to aj jemne urobili, ale dotyk u nej vyvolal nepríjemný pocit až bolesť.

Do bazéna skákala už veľa ráz. Tento úkon už mala dobre nacvičený. Prsty na nohách až po okraj stupienku a keď sa ozve...

Písk!

...skočili do vody. Najprv jej celé telo zaplavila studená modrá kvapalina všade navôkol. Potom prišiel ďalší pokyn: treba plávať. Plávať čo najrýchlejšie na druhý koniec bazéna. Snažila sa prinútiť ruky, aby sa hýbali, nohy, aby kopali. Keď bola iba tak vo voľnom čase v bazéne, išlo jej to ako po masle, no zakaždým keď jej myseľ vedela, že musí, akoby zabudla, ako sa to robí.

Záber, kopnúť, záber, kopnúť, nádych. Ruky si však robia, čo chcú. Po niekoľkých sekundách pozrela ponad hladinu na koniec. Všetky jej súperky už s ľahkosťou a ladnosťou doplávali, vydýchavali sa, smiali sa a dávali si dolu tlačiace čiapky. A ona bola stále sama, opustená v strede hlbokého bazéna lapajúc po dychu. Zas dopláve posledná. Zas, keď vyjde z vody, budú na ňu všetci divne pozerať, šepkať si. Ako vždy.

No vtom sa vedľa nej objavilo niečo zelené. Takmer sa nahlas zasmiala, keďže to bola jej obľúbená. Hoci Patrícia videla cez vodu rozmazane, jasne rozoznala ľudskú postavu. Dievča v plavkách zelených ako morské riasy či hladina jazera. Zavlnilo sa popri nej ako delfín a pomaly plávalo povedľa. A napriek tomu, že Patrícia sa najprv zľakla, vlniace sa zelené telo dievčaťa pôsobilo tak prirodzene a upokojúco, že aj ona silno mykla nohami, aby mohla plávať popri nej. Stále išlo rýchlejšie a rýchlejšie, tak aj Patrícia kopala a zaberala rýchlejšie.

Jej prsty pocítili chladnú vrúbkovanú kachličku. Patrícia zarazene zastavila a dvihla hlavu z vody. Bola na konci bazéna. Rýchlo priplávala k rebríku dúfajúc, že si ju nikto nevšimne a nebude na ňu upierať pohľad, ktorého sa tak bála. Stiahla si gumenú čiapku a trochu potriasla hlavou nech z nich dostane von vodu, ktorá jej bránila v normálnom sluchu.

Vtedy si uvedomila, že na plavárni je veľmi veľký hluk. Ľudia kričali, pískali a tlieskali. Patrícia nemala rada, keď bolo niekde hlučno a zúfalo si zakryla uši.

Potom zdvihla hlavu a nad sebou uvidela dievča v zelených plavkách ako jej podáva ruku. Váhavo sa jej chytila a nechala si pomôcť pri vyliezaní po rebríku. Zelené dievča sa usmialo. Osadenstvo bazéna stále tlieskalo.

Tlieskajú tebe.

Patrícii chvíľu trvalo, kým si uvedomila, že sa dievčina rozpráva s ňou a čo vôbec povedala. No potom si to uvedomila. Žiadne nepríjemné pohľady ani šepkanie. Nikto ju nehrešil a nikto sa jej nesmial. Dokonca jej tlieskali, čo sa jej ešte nikdy nestalo.

A hoci sa jej často ťažko prejavovali emócie, keď bola obklopená ľuďmi, teraz sa jej na tvári rozlial nesmelý, no nesmierne šťastný úsmev.